

to, že ještě žiji
a že budu žiti.

K dybyste snad chtěli
zvit mi třeba — kolik? —
z mě veliké viry
zrnko pšenice,
nesmírně bych zavyl,
bolestí bych zavyl
jako zasažená
v srdce tygřice.

Vždyt' co by pak zbylo
ze mne samého?
Jak mi vyrvou viru,
nevszkřísi mne víc.
A já potom jasně
a já potom přesně
po loupeži jejich
proměním se v nic.

Myslíte si třeba,
že se vám to zdaří
sraziti mou viru
v štěstí budouci,